

15-04-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ: 19-05-1983 মধুবন

“সাক্ষী দ্ৰষ্টা কেনেকৈ হ’ব?”

আজি বাপদাদাই এই পুৰণি দুনীয়া আৰু পুৰণি ৰাজ্যৰ দুনীয়া, জৰ্জৰিত অৱস্থা প্ৰাপ্ত দুনীয়াৰ সংবাদ শুনি আছিল। বাপদাদাই চাই আছিল যে মোৰ সন্তানসকলে পুৰণি দুনীয়াত কিমান সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। আত্মাৰ বাবে উল্লাসৰ সময় কিন্তু শৰীৰেৰে সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। নিজৰ ৰাজ্যত প্ৰকৃতিৰ পাচোঁ ততুই সদায় আঙাকাৰী সেৱাধাৰী হ’ব। কিন্তু নিজৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰিবলৈ পুৰণাকে নতুনকৈ গঢ়িব লাগিব। পুৰণাত সেৱাধাৰী হ’বলগীয়াই হয়। এতিয়াৰ এই সেৱাই জন্ম জন্মান্তৰৰ সেৱাৰ পৰা মুক্ত কৰি দিয়ে। এই সেৱাৰ ফলস্বৰূপে প্ৰকৃতি আৰু চৈতন্য সেৱাধাৰী তোমালোকৰ চাৰিওফালে ঘূৰি থাকিব সেয়েহে চিৰকালৰ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ আগত কম বেছি পৰিমাণে সহ্য কৰাতো সহ্য কৰা যেন নালাগে। শ্ৰেষ্ঠ সেৱাৰ নিচা আৰু সুখত সহ্য কৰা নহয়, যুগমীয়া চৰিত্ৰৰ সৃষ্টি হৈ আছে। এতিয়ালৈকে এয়ে গায়ন শুনি আছা যে ভগৱানৰ সন্তানসকলে পিতাৰ লগত মিলনৰ স্নেহত কি কি কৰিলে। গোপী বল্লৱৰ গোপিকাসকলে কি কি কৰিলে। সেয়েহে এয়া সহ্য কৰা নহয়, কিন্তু সহনেই শক্তিশালী বনাই আছে। সহন শক্তিৰে মাষ্টৰ সৰ্ব শক্তিমান হোৱা। সহন কৰা যেন লাগে নে খেলৰ নিচিনা লাগে? মনটো সদায় নাচি থাকে নহয়। মনৰ সুখানুভূতিয়ে এই কম বেচি সহ্য কৰাতোকো সুখলৈ পৰিৱৰ্তিত কৰি দিয়ে। শৰীৰো তোমাৰ, মনো তোমাৰ। গতিকে যাৰ বুলি ক’লো তেওঁ জানে। তোমালোকতো অনাসক্ত আৰু স্নেহী হৈ থাকা। কেৱল যি সময়ত শৰীৰৰ হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰাৰ পাৰ্ট বজোৱা সেই সময়ত এইটো স্মৃতি যাতে নিৰন্তৰ থাকে যে বাবা আপুনি জানা আপোনাৰ কামে জানে। মোৰ বেমাৰ হৈছে, এনে নহয়, মোৰ শৰীৰৰ বেমাৰ হৈছে, এনে নহয়। আপোনাৰ সম্পত্তি আপুনি জানা। মই সাক্ষীদ্ৰষ্টা হৈ আপোনাৰ সম্পত্তিৰ সেৱা কৰি আছো। ইয়াকে কোৱা হয়- ‘সাক্ষী-দ্ৰষ্টা’। নিমিত্ত হোৱা। এনেকৈ মনো আপোনাৰ। মোৰ নহয়েই। মোৰ মন নবহে, মোৰ যোগ নালাগে, মোৰ বুদ্ধি একাগ্ৰ নহয়। এই ‘মোৰ’ শব্দই অস্থিৰতাৰ সৃষ্টি কৰে। মোৰ জানো হয়। মোৰ ভাব নোহোৱা কৰাই হ’ল সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱা। মোৰ ধন, মোৰ পত্নী, মোৰ স্বামী, মোৰ সন্তান জ্ঞানত নচলে, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলি দিয়া। কেৱল তেওঁলোকৰ কথা কয় ভাবা! মোৰ ভাবেৰে কয় ভাবা! এনেকৈ কোনো সন্তানে এতিয়ালৈকে কোৱা নাই যে মোৰ গাওঁৰ বা দেশৰ আত্মাসকলৰ তলা খুলি দিয়া। কয় মোৰ পত্নীৰ, মোৰ সন্তানৰ, মোৰ ভাবে বেহদলৈ লৈ নাহে। সেয়েহে প্ৰত্যেক আত্মাৰ প্ৰতি বেহদৰ শুভভাৱনা ৰাখি সকলোৰে লগত সেইসকল আত্মাকো চোৱা। কি বুজিলা! তোমাৰতো তোমাৰে হৈ গ’ল। মোৰ কোনো বোজা নাই। বাপদাদাই য’তেই সেৱাৰ বাবে নিমিত্ত নবনাওক। শৰীৰৰ দ্বাৰা সেৱা কৰাওক, মনৰ দ্বাৰা সেৱা কৰাওক, য’তেই ৰাখক, যেনেকুৱা অৱস্থাতেই ৰাখক, লাগিলে দালি-ৰুটিয়েই খুৱাওক বা ৩৬ প্ৰকাৰৰ ভোজনেই খুৱাওক। কিন্তু মোৰ একোৱেই নাই যেতিয়া তোমাৰ তুমিয়েই জানা। তোমালোকে কিয় চিন্তা কৰা? ভগৱানে নিজৰ সন্তানসকলক সদায় শৰীৰেৰে, মনেৰে, ধনেৰে সহজে ৰাখিব। এয়া পিতাৰ গেৰাণ্টি। আকৌ তোমালোকে কিয় বোজা উঠোৱা! সেই দিনাও শুনাইছিলো নহয় যে সকলো তোমাৰ কৰোতা হোৱা যদি পিতাই যি খুৱায় সেয়াই খোৱা, পান কৰা আৰু ফুৰ্তি কৰা, স্মৰণ কৰা। কেৱল এটা ডিউটিয়েই (কৰ্তব্য) তোমালোকৰ বাকী সকলো ডিউটি বাবাই নিজেই পালন কৰিব। এটাই ডিউটি গতিকে কৰিব পাৰা নহয়! মোৰ বুলি ক’লে তেতিয়া মন চঞ্চল হয়। এনেকৈ ভাবা নহয় যে এইটো কথা কঠিন হয়। কঠিন নহয় কিন্তু কৰি দিয়া। মোৰ ভাবে কঠিন বনাই দিয়ে আৰু তোমাৰ ভাবে সহজ বনাই দিয়ে। বিশ্বকল্যাণৰ ভাবনা ৰাখা তেতিয়া বিশ্বকল্যাণৰ কৰ্তব্য সোনকালে সমাপ্ত হৈ যাব। আৰু নিজৰ ৰাজ্যলৈ গুচি যাব। তাত এনেকৈ বিচনী লৰাই নাথাকা। (গৰম পৰাৰ বাবে সকলোৰে হাতত ৰং বিৰঙৰ বিচনী দিয়া হৈছিল) তাততো প্ৰকৃতিয়ে তোমালোক বিচি দিব। প্ৰতি টুকুৰা হীৰাই ইমান

পোহৰ দিব যে আজিকালিৰ লাইটতকৈও অপৰিসীম লাইট হ'ব। সদাই তোমালোকৰ মহলত নটা ৰঙৰ হীৰাৰ পোহৰ হ'ব। ভাবাচোন কিমান বঢ়িয়া প্ৰকাশ হ'ব। নটা ৰং মিশ্ৰিত লাইট কিমান বঢ়িয়া হ'ব! আৰু ইয়াত চোৱা এটা ৰঙৰ লাইটেও খেল কৰি থাকে। সেয়েহে সেৱাৰ কৰ্তব্য সম্পন্ন কৰা। সম্পন্ন হ'লে নিজৰ ৰাজ্য, সকলো সুখেৰে সম্পন্ন ৰাজ্য সমাগত। বুজিলা!

আজি সকলোৰে যোৱাৰ দিন, বাপদাদাইয়ো সোনকালে কৰিব তেতিয়াহে যাব পাৰিবা। এতিয়াতো ৰেলৰ ভিৰত যাবলগীয়া হয় তাততো তোমালোকৰ মহলৰ আগে পিছে অনেক বিমান বৈ থাকিব। চলাওতাৰো অপেক্ষা কৰিব নালাগে, সৰু অৱস্থাতো চলাব পাৰিবা। সৰু শিশুৱেও শ্বুইটচ টিপিব আৰু উৰিব। দুৰ্ঘটনাতো হ'বলগীয়া নায়েই। বিমানো তৈয়াৰ হৈ আছে। কিন্তু তোমালোক সকলো এভাৰেদি (সদাপ্ৰস্তুত) হৈ যোৱা। স্বৰ্গতো তৈয়াৰ হৈয়েই আছে। বিশ্বকৰ্মাই আদেশ দিব আৰু মহল আৰু বিমান সাজু। ঈশ্বৰীয় যাদুৰ প্ৰালন্ধ নগৰী হয়। (সকলোৱে বিচনী লৰাই আছিল) এয়াও ভাল দৃশ্য, ফটো তুলিবলগীয়া। এনে কোনো সভা দেখা নাই চাগে য'ত ৰং বিৰংগৰ বিচনী লৰাই থাকোতা থাকে। অচ্ছা!

সদায় তোমাৰ তুমিয়েই জানা, এনে দৃঢ় সংকল্পধাৰী, সদায় বেহদৰ সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শুভ ভাৱনাধাৰী, সদায় প্ৰত্যেক কৰ্ম স্মৰণৰ দ্বাৰা স্মৰণীয় বনাওঁতা, এনে সদাপ্ৰস্তুত সন্তানসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

প্ৰশিক্ষণ লৈ থকা কুমাৰসকলৰ প্ৰতি:- সকলোৱে নিজকে পিতাৰ সোঁহাত বুলি ভাবা নহয়! বাওঁহাততো নোহোৱা নহয়। সোঁহাত, এফালে এখন (স্থূল) হাতকো কয় আৰু আনফালে যি সেৱাত সদায় সহযোগী হয় তেওঁকো সোঁহাত বুলি কোৱা হয়। তেন্তে সদায় সেৱাত সহযোগী হোৱাৰ দৃঢ় সংকল্প কৰিলা নহয়। তাত গৈ পাহৰিতো নোযোৱা নহয়। যিয়ে এতিয়া কাৰণে-অকাৰণে সেৱাত ওলাব নোৱাৰে তেওঁলোকেও এইটো লক্ষ্য ৰাখিবা যে মই সেৱাত সংগী হ'বই লাগিব। সদায় প্ৰত্যেক সংকল্পত সেৱা সমাহিত গৈ থাকে যেন। য'তেই থাকা, সদায় নিজকে পূজ্য মহান আত্মা বুলি ভাবি চলিবা। তোমালোকৰ দৃষ্টি যাতে আনৰ প্ৰতি নাযায়, আনৰ দৃষ্টিও যাতে তোমালোকৰ ওপৰত নপৰে। এনেকুৱা পূজ্য আত্মা বুলি ভাবি চলিবা। পূজ্য আত্মাৰ স্মৃতিত থকা কুমাৰীসকলৰ প্ৰতি কাৰো এনে দৃষ্টি যাব নোৱাৰে। সদায় এইটো কথাত নিজকে সাৱধান কৰি ৰাখিবা। কেতিয়াও নিজকে পাতলীয়া স্মৃতিত নাৰাখিবা। ব্ৰহ্মকুমাৰীতো হৈ গ'লো,... কেতিয়াও এনেকুৱা আলস্য নহ'বা। এতিয়াতো দাদী হৈ গ'লো, দাদী হৈ গ'লো... এনেকুৱা নহয়। এয়াতো কেৱল ক'বৰ বাবেহে। কিন্তু হোৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা, পূজ্য আত্মা, শক্তি ৰূপ আত্মা,... শক্তিৰ ওপৰত কাৰো (কু)দৃষ্টি যাব নোৱাৰে। যদি কাৰোবাৰ যায় তেন্তে দেখুওৱা হয়- তেওঁ ছাগলী হৈ গ'ল। ছাগলী ক'লা হয় অৰ্থাৎ তেওঁ ক'লা আত্মা হৈ গ'ল। আৰু ছাগলী বুদ্ধি অৰ্থাৎ ভোটা বুদ্ধিৰ হৈ যায়। যদি কাৰোবাৰ বেয়া দৃষ্টি যায় তেন্তে তেওঁ ভোটা বুদ্ধি, ছাগলী বুদ্ধিৰ হৈ যায়। কিয় কাৰোবাৰ দৃষ্টি যাব লাগে। ইয়াতো দুৰ্বলতা কুমাৰীসকলৰে বুলিব লাগিব। পাণ্ডৱৰ নিজৰ দুৰ্বলতা, কুমাৰীসকলৰ দুৰ্বলতা নিজৰ, গতিকে নিজকে পৰীক্ষা কৰা। দাদী দিদি সকলৰো এই কথাৰে ভয় থাকে যে কাৰো কুদৃষ্টি যাতে নপৰে। গতিকে এনেকুৱা দৃঢ় হোৱা নহয়! কেতিয়াও কাৰো দ্বাৰা প্ৰভাৱিত নহ'বা। এওঁ সেৱাধাৰী বহুত ভাল, এওঁ সেৱাত ভাল সংগী সহায়ক হয়, এনেকুৱা নহয়। এওঁতো ইমান কৰে, এনে নহয়। পিতাই কৰোৱায়। মই ইমান সেৱা কৰো, এনে নহয়। বাবাই মোৰ দ্বাৰা কৰোৱায়। সেয়েহে নিজেও দুৰ্বল নহ'বা আৰু আনকো দুৰ্বল হোৱাৰ সুযোগ নিদিবা। এইটো কথাত কাৰোৰে ৰিপৰ্ট যাতে নাহে। পাণ্ডৱো বহুত চতুৰ, কিবা ভাল ভাল বস্তু লৈ আহিব, খোৱাৰ, পিন্ধাৰ- এয়াও মায়া। সেইসময়ত তেওঁ মায়াৰ অধীন হয়। কিন্তু তোমালোকেতো মায়াক চিনোতা হোৱা নহয়। সেই বস্তুক বস্তু বুলি নভাবিবা, সেয়া সাপ। সাপে নিশ্চয় কামুৰিব। যেতিয়া ইমান তীক্ষ্ণ দৃষ্টি ৰাখিবা তেতিয়াহে নিৰাপদ হৈ থাকিবা। নহ'লে মায়াই প্ৰৱেশ কৰি আপোন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব। যিদৰে আৰম্ভণিতে বাপদাদাই সৰু সৰু কুমাৰীসকলক কৈছিল ইমান জলকীয়া খাব লাগিব, ইমান পানী পান কৰিব লাগিব, ভয় নাখাব। মায়াতো আহিব, বহুত ডাঙৰ ৰূপত আহিব... কিন্তু চিনিব পৰাজন সদায় বিজয়ী হয়। পৰাজিত নহয়। তেন্তে সকলোৱে চিনাক্তকৰণৰ শক্তি ধাৰণ কৰিলা নে কৰিব লাগিব? চোৱা, এতিয়া সকলোৰে ফটো ওলাই গল। দৃঢ় হৈ থাকিবা।

কুমাৰীসকল যদি এই কথাত শক্তি ৰূপ হৈ যায় তেন্তে 'ৱাহ-ৱাহ'ৰ হাত চাপৰি বাজিব। বাপদাদায়ে বিজয়ৰ ফুল চটিয়াব। এতিয়া ৰিজাল্ট চাম। এনেকুৱা 'অংগদৰ' দৰে হ'ব।

সময়ত বুজি পোৱা এয়াও ভাগ্যৱানৰ লক্ষণ। সময়ত ফল দিয়া বৃক্ষক মূল্যবান বুলি কোৱা হয়। সংসাৰত বাকী আছেনো কি। চিন্তা আৰু দুখৰ বাহিৰে আন একোৱে নাই। সেয়ে দৃঢ় চুক্তি কৰিবা। কোনো ভাল আকৰ্ষণীয় বস্তু আহিলে, কোনো আকৰ্ষণীয় ব্যক্তি সন্মুখলৈ আহিলে, আকৰ্ষিত হৈ নাযাব। সংকল্প সপোনতো অতীতৰ কথা মনলৈ যাতে নাহে। সেয়া যেন আগৰ জন্মৰ কথা হৈ গল। কেতিয়াও নাভাবিবা।

পাৰ্টীৰ লগত মিলন উদ্‌যাপন কৰোঁতে অমৃতবেলা হৈ গ'ল:-

চোৱা, দিনক ৰাতি, ৰাতিক দিন বনাই দিলা। এয়ে গোপ গোপীৰ গায়ন। মহাৰাস কৰি কৰি ৰাতিৰ পৰা দিন হৈ গল- এয়া তোমালোক সকলোৰে গায়ন নহয় জানো। সদায় পিতাৰ স্নেহত সমাহিত হৈ থাকোতা, স্নেহী আত্মা হোৱা নহয়। সন্তানসকল যিমান স্নেহী, তাতকৈ পদমণ্ডল স্নেহী হ'ল পিতা। এনেকুৱা অনুভৱ হয় নহয়। চেকেন্দত ভাবিলা আৰু পিতা হাজিৰ হৈ যায়। ভাল সেৱাধাৰী হয় নহয়। সকলোতকৈ খৰতকীয়া সেৱাধাৰী পিতাই হ'ল নহয় জানো। আনে আহিবলৈ দেৰি কৰিব, উঠিব, সাজু হ'ব, যাব তাৰ পিছতহে আহি পাব। পিতাতো সদায় এভাৰেডি (প্ৰস্তুত)। যেতিয়াই মাতা, চেকেণ্ডতকৈও কম সময়ত আহি উপস্থিত যাব। সকলোৰে সেৱাৰ বাবে সদায় হাজিৰ, কেতিয়াও আমনি নকৰে। চোৱা, এতিয়াও যিমান সময় বহিলা সিমান সময় স্নেহত সমাহিত হৈ বহিলা নে ভাগৰি গ'লা। বাপদাদাই সন্তানসকলক চাই চাই সুখী হৈছে। পিতাই ঠিকা লৈছে যে সকলো সন্তানক ৰাজী কৰিব গতিকে নিজৰ ঠিকা পূৰা কৰিব নহয়। সদায় প্ৰত্যেক সন্তান ইজনতকৈ সিজন প্ৰিয়। কোনো অপ্ৰিয় হ'ব নোৱাৰে। সন্তান হয়, সন্তান অপ্ৰিয় কেনেকৈ হ'ব পাৰে। প্ৰত্যেকেই ইজনতকৈ সিজন আগত। সকলো সন্তান ৰজা সন্তান হয়, প্ৰজা সন্তান নহয়।

তোমালোকৰ জড় চিত্ৰৰ কাৰণে ভক্তই জাগৰণ কৰে, কেতিয়াবাতো তোমালোকেও কৰিছিল। সেয়েহে ভক্তই নকল কৰে। এই জাগৰণ দুগুণ উপাৰ্জন কৰা জাগৰণ হয়। বৰ্তমানত উপাৰ্জন হ'ল আৰু বৰ্তমানৰ আধাৰত ভৱিষ্যতো শ্ৰেষ্ঠ হ'ল। গতিকে আমি কল্যাণকাৰী আত্মা হওঁ, প্ৰত্যেক কথাতে কল্যাণ সমাহিত হৈ আছে, অকল্যাণ হ'বই নোৱাৰে কিয়নো কল্যাণকাৰী পিতাৰ সন্তান হৈ গ'লা। যদিওবা বাহ্যিক ভাবে অকল্যাণৰ কাম যেন দেখা যায়। যিদৰে ধৰা দুৰ্ঘটনা হৈ গ'ল তেন্তে লোকচান হ'ল নহয়। মানুহে ক'ব লোকচান হ'ল। কিন্তু সেই অকল্যাণতো সংগমযুগী আত্মাৰ কাৰণে কল্যাণ ভৰি আছে। লোকচানো শূলৰ পৰা কাইট হৈ যায়। ডাঙৰ লোকচানৰ পৰা সৰু লোকচান হৈ যায়। ইয়াতে সদায় কল্যাণ বুলি ভাবি আগবাঢ়ি যোৱা। নিজকে এনেকুৱা কল্যাণকাৰী আত্মা বুলি ভাবি চলা। পিতাই নিজৰ সমান বনাই দিলে। পিতা কল্যাণকাৰী গতিকে সন্তানসকলো কল্যাণকাৰী। সন্তানসকলক পিতাই নিজতকৈও আগত ৰাখে। ডবল পূজা তোমালোকৰ হয়, ডবল ৰাজ্য তোমালোকে কৰা। ইমান নিচা আৰু ইমান সুখ সদায় যেন থাকে - ৱাহ! মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা, ৱাহ! মই পুণ্য আত্মা, ৱাহ! মই শিৱ শক্তি - এইটো স্মৃতিত সদায় থাকা। অচ্ছা-

তোমালোক সকলোৰে ঘৰ হৈছে মধুবন। মধুবনৰ পৰাই পৰমধামলৈ যোৱাৰ পাচ (প্ৰৱেশ পত্ৰ) পাব। সাকাৰ ৰীতিত মধুবন ঘৰ হয় আৰু নিৰাকাৰী দুনীয়া পৰমধাম হয়। মধুবন হ'ল আচল ঘৰ, য'লৈ তোমালোক গৈ আছা, সেয়া (লৌকিক ঘৰ) হ'ল সেৱা কেন্দ্ৰ। ঘৰ বুলি ভাবিলে বান্ধ খাই যাব। সেৱাকেন্দ্ৰ বুলি ভাবিলে অনাসক্ত হৈ থাকিবা। যিসকল আত্মাৰ প্ৰতি নিমিত্ত হৈছে তেওঁলোকৰ সেৱাৰ সম্বন্ধত নিমিত্ত হৈছে, তেজৰ সম্বন্ধত নহয়। সেৱাৰ সম্বন্ধ আছে। সদায় স্মৃতি আৰু সেৱাত থাকিবা তেতিয়া সহজে নষ্টমোহা হৈ যাব। অচ্ছা।

বিশেষ সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক কাৰ্যত বিশেষত্ব দেখাওঁতা। সেৱাধাৰীতো সকলো হয় কিন্তু বিশেষ সেৱাধাৰী, বিশেষত্ব দেখুৱাব। যেতিয়াই কোনো সেৱা কৰা, প্লেন বনোৱা তেতিয়া এনেকৈ ভাবিবা - সেৱাত কি বিশেষত্ব আনিলো? বিশেষ সেৱা

কৰিলে বিশেষ আত্মা প্ৰসিদ্ধ হৈ যায়। সদায় এইটো লক্ষ্য ৰাখা এনে কোনো বিশেষ কাৰ্য কৰিম যাৰ দ্বাৰা স্বতঃ বিশেষ আত্মা হৈ যাম। পিতা আৰু পৰিবাৰৰ আগত আহি যাম। সদায় কিবা নহয় কিবা বিশেষত্ব দেখাওঁতা। বিশেষত্বই অনাসক্ত আৰু স্নেহী বনাই নহয়। গতিকে প্ৰত্যেক কাৰ্যত বিশেষত্বৰ নতুনত্ব দেখুওৱা। সঁচা সেৱাধাৰী, সকলোকে নিজৰ শক্তিৰ সহযোগ দি আগবঢ়াই লৈ যোৱা। এইটো সেৱাতেই সদায় তৎপৰ হৈ থাকা। অচ্ছা-ওম্ শান্তি।

***বৰদান:-** ত্যাগ আৰু তপস্যাৰ সহযোগত সেৱাত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰোতা নিৰন্তৰ তপস্বীমূৰ্ত হোৱা।

সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ ত্যাগ আৰু তপস্বীমূৰ্ত। ত্যাগ আৰু তপস্যা দুয়োৰে সহযোগত সেৱাত সদায় সফলতা পোৱা যায়। তপস্বী হৈছেই এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই, এইটোৱেই নিৰন্তৰ তপস্যা কৰি থাকা তেতিয়া সেৱাকেন্দ্ৰ তপস্যাকুণ্ড হৈ যাব। এনেকুৱা তপস্যাকুণ্ড বনোৱা তেতিয়া চগাবোৰ স্বতঃ আহিব। মনৰ সেৱাৰ দ্বাৰাই শক্তিশালী আত্মা প্ৰত্যক্ষ হ'ব। এতিয়া মনৰ দ্বাৰা ধৰণীৰ পৰিৱৰ্তন কৰা - বৃদ্ধি কৰাৰ এইটোৱে বিধি।

***প্ৰোগান:-** নম্ৰতা আৰু ধৈৰ্যশীলতাৰ শক্তিতে ক্ৰোধান্বিত শান্ত কৰি দিয়া।

!!ওম্ শান্তি!!
